Toito ûlles siit ja seält,
Rohho, kui ka pude peält;
Sest et ta jo Paasto kuus
Haudub poegi ommas puus.

Kui on külmad, waljud aiad
Ja ka praud pude sees,
Hukka lähwad nende poiad
Külmal aial haududes:
Nenda siis nad kehwaks jäwad,
Kui nad külmast wallo sawad,
Ei nad heida perret siis
Ni kui sell', kell' õige wiis.

Sedda kül on ärra nähtud
Iggal pool mailma peal,
Et, kus puud on hästi tehtud,
Siggind linnud rohkest seal:
Headus, eks se ei tasso
Keik, ja annab täie kasso:
Sellele, kes murret kannab,
Saddakordse wilja annab.

Ma põlletamisses.

Kaebawad innimessed, et kui nemmad omma põllomaad põlletanud, et se Ma koht siis wägga arraks lainud, egga koggoniste ennam wilja kandnud.

Se wigga tulleb ennamiste sest: kui põld wägga warra enne külli sai põlletud, ja siis süggawaste küntud, mis läbbi põllend wäggew muld Ma pohja läks, egga kassuks woind olla. Põlletud maad ei woi mitte süggawaste künda. Parrem on, kui wanna põld, mis peab põlletud sama, enne saab süggawaste sullaks küntud ja waule jätud, siis woib kailo ehk pu oksad, soo samblad ehk rabba peale weddada ja näddali päwad enne külli ärrapölletada, pärrast maddalaste künda, siis äästada, kül siis põld omma wilja kannab.

Põlletud lima Ma kardab keige ennam süggawad kündi. Saue ja mulla maad ei kehwata mitte pärrast põlletamist, ni kui sed-